

юбилейна година на енорията

ПИСМОТО ДО ЕНОРИЯНИ

Скъпи енорияши, братя и сестри в Христа, позволете ми да изпратя това писмо, което адресирам до вас, само няколко дена преди да започне нашия юбилей, за който отдавна говорим.

Писмо, което искам да започна веднага с една молба към вас:

отворете сърцето си за Христос!

По принцип в началото на големи юбилеи в базиликата “Св. Петър” в Рим се отваря символично една врата, която е наричана, “святата врата”, през която поклонниците преминават цяла година. Тази отворена врата символизира пълното общение между човека и Бог без никакви препятствия, т.е. без нашите грехове.

Ние нямаме тази “святата врата” за нашия юбилей, но ще можем да отворим сърцето си за нашия Господ, и това не само символично, но с пълно съзнание, че искаме да бъдем едно цяло с Него и нашите братя и сестри.

Тогава, да премахнем и ние препятствията, които пречат да достигнем до това. Какво очакваме? Това зависи само от всеки от нас!

С трите изречения, които формулират нашето мото, желаем да дадем посока и метод за този юбилей. Три изречения, които са като програма за общи и лични крачки към светостта:

**твърди във вратата,
милосърдни в прошката,
единни в любовта.**

Три изречения да имаме предвид за тази юбилейна година, с поглед към миналото, с благодарност към Бог и към всички онези, които са били в тази енория преди нас, от израждането ѝ; поглед към сегашното, което говори за нас; поглед към бъдещето, с голяма надежда: че и ние можем да достигнем светостта.

Твърди във вярата, за да не се загубим по пътя, който е пред нас и който ще ни води към светостта.

Милосърдни в прошката, за да изпитаме в себе си свободата на сърцето, когато не е потиснато от омразата.

Единни в любовта, за да чувстваме между нас любовта, която живее в Самата Света Троица.

Братя и сестри ви нарекох в началното обръщение към вас, защото наистина ние сме такива, защото всички сме Божии чеда в Христа, без разлика между нас.

Християнството не е философия, християнството не е култура, християнството не е елитарен клуб.

Християнството преди всичко е реалност, в която можем да признаем два основни моменти:

⇒ имаме един Бог, Който за нас е Баща

⇒ и ние сме Негови чеда, и между нас сме братя и сестри.

С тези две изречения направихме резюме на думите на Исус:

“Възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум: тази е първа и най-голяма заповед; а втора, подобна ней, е: възлюби ближния си като себе си”.

И допълнително, за да утвърди това, което Той каза добавя: “на тия две заповеди се крепи целият закон и пророците” (Мк 22,37-40).

Твърди във вярата

“Вярата е личен акт: свободен отговор, който човек дава на начинанието на даряващия Откровението Бог. Но вярата не е изолиран акт. Никой не може да вярва сам, както и никой не може да живее сам. Никой не е дал сам вярата на себе си, както никой не е дал сам живот на себе си. Вярващият е получил вярата от другите и трябва да я предаде на другите. Любовта

към Исуса и към хората ни подтиква да говорим на другите за нашата вяра. Така всеки вярващ е като брънка в голямата верига на вярващите. Аз не мога да вярвам, без да бъда подкрепен от вярата на другите, и с моята вяра аз допринасям за поддържане вярата у другите” (ККЦ 166).

Вярата в Бога е първата степен, но какво означава това? Само че ние вярваме, че Той съществува? Това може да не е истинската вяра, за която ние говорим! Свети Яков Апостол в своето послание пише “Ти вярваш, че Бог е един: добре правиш; и бесовете вярват, и треперят” (Яков 2,19). Дяволите добре познават, че Исус е Син Божий: “И нечистите духове, щом Го виждаха, падаха пред Него, викаха и казваха: Ти си Син Божий!” (Мк 3,11). Тогава разликата е в отговора на това познание, в послушанието: “Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте!” (Мк 9,7; Мт 17,5; Лк 9,35).

“Вярата е дар, който Бог дава на човека безвъзмездно. Ние обаче можем да загубим този неоценим дар; Св. Павел предупреждава за това Тимотей: “Тая поръка ти предавам... за да воюваш като добър воин, имайки вяра и добра съвест, която някои отхвърлиха и претърпяха корабокрушение във вярата” (1Тим 1,18-19). За да живеем, израстваме и постоянстваме докрай във вярата, трябва да я подхранваме със Словото Божие; трябва да молим Господ да я увеличи в нас “тя трябва да действа чрез любов” (Гал 5,6), да се поддържа от надеждата и да бъде вкоренена във вярата на Църквата” (ККЦ 161).

Милосърдни в прошката

Ако любовта показва видимо нашата вяра, тя намира в прошката върха си: “Слушали сте, че бе казано: "обичай ближния си, и мрази врага си". Аз пък ви казвам: обичайте враговете си, благославяйте ония, които ви проклинат, добро правете на ония, които ви мразят, и молете се за ония, които ви обиждат и гонят, за да бъдете синове на вашия Отец Небесен; защото Той оставя Своето слънце да грее над лоши и добри, и праща дъжд на праведни и неправедни. Защото, ако обикнете ония, които вас обичат, каква вам награда? Не правят ли същото и митарите? И ако поздравявате само братята си, какво

особено правите? Не постъпват ли тъй и езичниците? И тъй, бъдете съвършени, както е съвършен и Небесният ваш Отец” (Мт 5,44-48). Тези думи всеки от нас може да ги коментира и да ги спори: знаем добре че това е нещо много трудно да изживеем, заради нашата гордост. Но в тази ситуация показваме дали сме “езичници” или “съвършени”! Исус ни попита “да не искате и вие да си отидете?” Надявам се, че чрез Божията благодат заедно с нашата воля, можем да отговорим с думите на Симон Петър “при кого да отидем? Ти имаш думи за вечен живот, и ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Синът на Бога Живий” (Йо 6,67-69)

Единни в любовта

За да достигнем този резултат необходимо е да се върнем на разговора за това което сме между нас: братя и сестри.

Преди две недели размишлявахме през времето на Светата Евхаристия върху откъс от посланието на Свети Яков Апостол: “Братя мои! дръжте вярата в Исуса Христа, нашия Господ на славата, без лицеприятие”.

Няма никаква дискриминация от Бог към всеки човек! И кои сме ние да дискриминираме някого? Той гледа всеки човек с очите на Баща, така и ние да гледаме другия с очите на брат или сестра.

Бял, черен или жълт: това е само цвят на кожа.

Европеец, африканец или азиатец, от град или от село: това е само родно място.

Лекар, метач или професор: това е само професия.

Мъж или жена: това е само пол.

Тези черти понякога са причина за дискриминация и днес още, между нас “прогресивните” хора!

Все още и днес мислим, че има един вид хора, по раса или по потекло, които са по-висши. И това става в живота ни нашето верю... и нормално е, че ние сме винаги между тези по-висшите!

Има едно изречение, което между пародията и “истината” казва така: “аз не съм расист, а той е, че е негър!”.

Не мисля, че е необходимо да кажем, че понякога (или по-

често) във всеки от нас има такова нещо в нашето мнение към другия.

Ето тогава Словото Божие, Което ни идва на наша помощ и върху Което през миналата неделна литургия размишлявахме за да стане живот в нас (колко е важно да се нахраним със Словото Божие всяка неделя!): “който иска да бъде пръв, нека бъде най-последен от всички и на всички слуга” (Мк 9,35): всеки човек в служба за другия, било то мой брат - моя сестра.

Тази е любовта, която трябва да съществува между всички хора, и за която Исус не само ни е говорил, но ни е я показал със Своя живот: “Любовта познахме по това, че Той положи за нас душата Си: и ние сме длъжни да полагаме душите си за братята” (1Йо 3,16).

Ако този принцип е валиден за всички хора още повече трябва да го достигне една християнска общност, каквато е енорията.

Да приключа тогава това писмо с практическа перспектива за този юбилей на нашата енория. Започвам с дефиниция за думата енория, както я обяснява Катехизиса на Католическата Църква (2179):

“Енорията е определена общност на вярващите, постоянно установена в дадена местна Църква. Пастирското задължение за нейното управление е поверено на енорийския свещеник като духовен пастир под властта на епархийския епископ. Енорията е мястото, където всички верни могат да се съберат за неделното честване на Евхаристията. Енорията въвежда християнския народ в обикновената практика на литургичния живот. Тя го събира в това честване; тя учи спасителното учение на Христос; тя практикува Господнята любов в добри и братски дела: “Ти не можеш да се молиш вкъщи, както в Църквата, където има много народ, където гласът е отправен към Бога с едно сърце. Там има нещо повече, единението на духовете, сливането на душите, духовния мир, връзките на любовта, молитвите на свещениците.” (Свети Йоан Златоуст)”.

Ние не сме острови и Бог ни създаде да живеем заедно един до

друг: “радвайте се с ония, които се радват, и плачете с ония, които плачат” (Рим 12,15).

Не са необходими кой знае какви големи неща: чрез малките стъпки, които всеки от нас ще успее да направи през тази юбилейна година нашата общност ще израсне.

От една страна трябва да имаме грижа за нашия духовен и сакраментален живот, чрез даровете:

отворете сърцето си за Христос! означава да оценяваме даровете, които Той ни остави в Тайнствата: “Седемте тайнства се отнасят до всички етапи и всички важни моменти на християнския живот: те дават раждането и растежа, изцелението и мисията на живота във вярата на християните. Съществува известна аналогия между етапите на природния и духовния живот” (ККЦ 1210).

В този момент мисля за вас, скъпи родители, които имате деца кръстени, но също и за онези, които още не са кръстени или които още не са приготвени за другите Тайнства. Вашата отговорност за вашите деца и във вярата е голяма: спасението на вашите деца много зависи от вас, от това, което сега им давате.

За вас, които сте получили Светия Дух чрез Тайнството Миропомазание, за които вашата първа задача е да бъдете свидетели на Божията любов. Но мисля и за вас, които още не сте получили напълно този дар от Отца, който е Светия Дух.

Мисля за вас съпрузи и за вашите семейства, за вашите проблеми и за вашите радости. Мисля и за вас, двойки, които до днес все още не сте получили Исусовия дар на силата и благодатта, за да живеете в брака по новите измерения на Божието Царство чрез Тайнството Венчавка;

Мисля за вас, които изповядвате вашите грехове сигурни, че ще получите прощката за всяко лошо дело. Но мисля и за вас, които живеете изповедта по труден начин и не се приближавате никога или рядко пристъпвате до тази радостна среща с Милосърдния наш Отец;

Мисля за вас, болни и възрастни хора, които чрез Тайнство елеосвещение (помазване на болните) можете да получите

благодатта на утеха, мир и мъжество, за да преодолеете трудностите, свързани със състоянието на тежкото заболяване или на старческата слабост; вашето съучастие в Исусовото Странение може да бъде полезно за спасението на човечеството.

Мисля за вас, които се приближавате до Причастието, за да се съедините с Исус и с всичките членове на Мистичното Исусово Тяло, Кое е Църквата. Но мисля и за вас, които не седате на Трапезата на Агнеца, Който остави Тялото и Кръвта Си за вашето спасение.

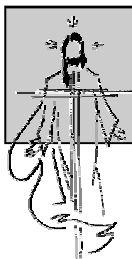
Мисля за вас и се моля за всички вас, за да напредвате във вярата, надеждата и любовта.

отворете сърцето си за Христос! Това означава да оценяваме нашите братя и сестри.

Мисля за вас, които с отворено сърце и с усмивка, с поздрав, с добра дума и без никакво лошо мнение се приближавате до другия наричайки го “моя брат, моя сестра”. Но мисля и за вас, чиито сърца се отварят по-трудно, заради гордост, завист, повисоко мнение към себе си, отколкото към другия, или по често заради несподелена любов в живота си: признавам вашето страдание, но зная, че можете да бъдете излекувани от Христос. Мисля за вас, за всеки от вас и се моля за вас.

Тази юбилейна година да бъде една голяма радост лична и обща в Христа, една крачка към Бога и към ближния си:
отворете сърцето си за Христос!

Отец Валтер Горра

Върнали се в Божия Дом

19 септември 2009

Спас Галев

Иисус беше на едно място
и се молеше (Лк 11,1)
2-ра част

2. СТОЯ ПРЕД ВРАТАТА И ХЛОПАМ

„Ето, стоя пред вратата и хлопам. Ако някой чуе гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с мене” (Откр 3,20)

„Ще вляза при него ...”

Интересен е контекстът на този откъс от Откровението на свети Йоан: той е част от седмото послание, което Господ диктува за Ангела на Църквата в Лаодикея. Първите думи на посланието са много сурови: „Зная твоите дела: ти не си нито студен, нито горещ. О, дано да беше студен или горещ! Но, понеже си хладен, и не си нито горещ, нито студен, ще те избълвам от устата си” (Откр 3,15-16). След това продължава: „Които аз обичам, тях изобличавам и наказвам. И тъй, бъди ревностен и се покай” (Откр 3,19). Какво да правим, когато сме хладни, когато нашият пламък гасне застрашително? Единственото лекарство е именно обновената молитва на сърцето.

Хладността е ужасно зло, защото ни ослепява; можем да стигнем дотам, че да кажем: „Богат съм, нямам нужда от нищо”. В такъв случай злото е много тежко. Тук не става дума за хладността, станала нелечима, превърнала се в рак. Става дума за „периоди на хладността”, които забавят стъпките ни по пътя към Господа.

Какво да сторим тогава? Отговарям: има лекарство: обновената молитва на сърцето.

Хладността е отвратителна за Господа. Езикът на Откровението е драстичен: „Ще те избълвам”, защото това е голямо зло. И така, какво да сторим? Лекарството е: молитвата на сърцето! Господ ни казва, че работи и за онзи, който е хладен. Какво прави той?

„Стоя пред вратата и хлопам”.

Това означава, че Господ ни кара да го чуем, макар почти винаги това да предизвиква у нас недоволство, раздразнение, неудобство, понякога дори отвращение. Бог хлопа! Не трябва да се бавим: трябва да станем и да му отворим!

Да се отвори вратата пред Господа, който хлопа: това е покаянието. Когато придобием смелостта да кажем: аз съм грешник – именно в този момент отиваме да отворим вратата пред Господа. Когато сме хладни, първата ни реакция е да почнем да хленчим. Не! Първата ни реакция трябва да бъде покаянието: да признаем греха си и да викаме за милост.

Без искреност нашата врата е затворена за Бога. Искреността и покаянието отварят широко вратата ни и Бог влиза. Не е достатъчно да бъдем недоволни от себе си, трябва да се покаем! А какво ще стори Господ? Веднага ще направи празник: „Ще вечерям с него, и той с мене”. Това е началото на близост, на приятелство, на нов живот.

Разбира се, щом той идва да вечеря, нужно е да се приготви трапеза. Покаянието не се изразява в празни приказки, то се състои от конкретни неща. Но поканеният не идва с празни ръце. Той не е свикнал да взема, идва винаги да даде. Можем да кажем, че той е, който отрупва трапезата. Неговата любов е толкова голяма, че малкото неща, които ние сме сложили на масата, изглеждат смешни в сравнение с онези, които ни носи той.

Така започва молитвата на сърцето: когато сме с него, радваме се на присъствието му, слушаме го и сме щастливи да бъдем с него. Той ни позволява да го обичаме. А изисква ли се нещо от нас? Разбира се: изисква се най-вече да му бъдем верни днес.

„Дай ми голямо и щедро сърце”, днес, защото за утре ще те моля утре.

Нашата любов трябва да бъде конкретна. Ако покаянието ни е истинско, дарът на обръщането е вече готов. Но трябва да бъдем реалисти, да се молим за обръщане днес, не утре. Молитвата на сърцето, станала обръщане днес, е най-сигурна,

най-резултатна.

Съществува покаяние „угодно на Бога“: да се доверим. И покаяние, „угодно на сатаната“: да се боим да го направим. Няма такова нещо, което да не може да бъде поправено, след като Христос е платил за нас.

Трите клавиша.

Може да се каже, че молитвата се направлява от три клавиша. Научава се да се моли онзи, който умее добре да си служи с тези клавиши. Първият клавиш е смириенето, което ще опиша така: да осъществяваме истината в нас като пръв акт на молитвата. Да застанем пред Бога такива, каквито сме, не каквито искаме да бъдем: да осъществяваме истината, да се опираме на нея по много конкретен начин във всяка наша ситуация, с дори сурова, открита искреност, която сваля маските. Да се представим пред Бога такива, каквито сме.

Не трябва да забравяме един важен урок на Исус: когато разказва притчата за митаря и фарисея в храма. Обърнете внимание: бедният митар в храма не обещава нищо на Бога, той не смее дори да вдигне очи към него, единствено се обявява за грешник. Прави само това. Приема и представя пред Бога цялата си мизерия, като просяк, който показва на минувачите дрипите си. И тогава се случва чудото.

Малко е нужно, за да се трогне сърцето на Бога, ни казва Исус. Достатъчно е да бъдеш искрен, достатъчно е да свалиш маската от лицето си и Бог ще те изпълни със своята благодат. Не се страхувай, че ще си изгубиш времето с това въведение в молитвата. То всъщност не е въведение, то е самата истинска молитва, защото е любов. Другите два клавиша са: отварянето ни за Божията любов и способността ти да обичаш.

Говорихме вече за молитвата като за любов. Нека сега поговорим за нуждата да забележим, че Бог ни обича. Бих нарекъл този клавиш решаващ: ако си твърдо убеден, че Бог те обича лично, искрено, постоянно, с вяръност; ако си твърдо убеден, че Бог те обича дори когато не му отговаряш (но

внимавай: това убеждение трябва да бъде дълбоко, не просто мисъл, която ти минава за миг през ума); ако си твърдо убеден, че Бог те обича, тогава молитвата ти тръгва сама, без усилие.

Бог ме обича! Това е първата искра на молитвата. Но тя трябва да стане искрата, която да направи пламенни отношенията ти с него. Хората със слаба или нездрава молитва не са разбрали още, че Бог ги обича, или са го усетили повърхностно, без дълбоко убеждение. Трябва да се борите с всички сили, за да изградите във вас това убеждение. Това изисква доста усилия. Да разберете, че Бог ви обича, е като да навлезете в самата същност на Бога, в сърцето на Бога. Може би най-простите средства за това са две: благодарността и Божието Слово, четено в светлината на любовта.

Благодарността: тя е, като когато си избирате спортна зала и определяте точно време през деня, когато ще я посещавате. Може да благодарите рано сутрин, когато ставате от сън, когато пътувате, когато сте ангажирани с някаква ръчна работа. Спортната зала укрепва мускулите на атлета; такъв е резултатът и от систематичното упражнение в благодарност, което ще ви помогне да превърнете целия си ден в благодарност: „за всичко благодарете; защото такава е спрямо вас волята Божия в Христа Исуса” (1Сол 5,18). Св.Павел изисква такова поведение от първите християни, които са наскоро обърнали се езичници: това е основата на християнския живот. Освен това, Божието Слово ни помага много да мислим за Божията любов. Но трябва да избягваме една често срещана грешка при четенето. Твърде много сме свикнали да четем Божието Слово единствено в светлината на морализма: това е грешка! Трябва да се научим да четем Словото в светлината на любовта. Трябва да се научим да четем Словото по триизмерен начин. Това е нещо много интересно. Прави се така:

Първо измерение: четивото, както звучи буквално. То трябва да бъде прочетено с вяра, с почит, с най-голямо внимание (с помощта на въведение и обяснения; не се залавяйте за Словото

без компетентен и изпълнен с вяра водач).

Второ измерение: препрочитаме четивото, като си задаваме въпроса: какво научавам от тази страница за любовта на Исус към нас, лично към мен?

Трето измерение: препрочитаме отново четивото, като се питаме: какво научавам за любовта на Отца?

Всяка страница на Светото Писание е училище за любовта на Бога. Но който не се научи да чете за любовта, остава невежа в любовта. Който не полага усилия за това, ще остане само турист по отношение на Словото. Златото е скрито под повърхността, надълбоко: само който копае, ще го намери.

Накрая идва третият клавиш: любовта! Как да обичаме в молитвата? Трудно е да се каже: може би всичко се крие в едно много просто нещо: в това, да се отдадем на Бога. За това ще поговорим повече, когато навлезем по-дълбоко в „молитвата на сърцето”. Да се каже, че добре структурираната молитва трябва да преминава през три етапа на съзряване:

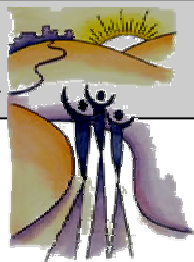
- ◆ грижа за молитвата, произнесена на глас;
- ◆ постигане на молитвата на слушането;
- ◆ стремеж към молитвата на любовта (молитвата на сърцето),
- ◆ всъщност означава, че пътят на молитвата трябва да премине през следните три прехода:
 - говорене (молитва на глас),
 - слушане (молитва на слушането),
 - отговор (молитва на любовта).

„Молитвата е върховно благо, тя е близко общение с Бога. Трябва да идва от сърцето, непрестанно трябва да процъфтява: денем и нощем.

Тя е светлина за душата, истинско познание на Бога, посредница между Бога и човека; тя е копнеж за Бога, тя е неотслабваща любов, плод е на благодатта Божия”.
(Свети Йоан Златоуст)

(продължава в следващия брой)

Срещата

Един ден руският светец Димитър вървеше бързо, защото имаше среща с Бог.

По пътя срещна един беден каруцар, който се мъчеше напразно да премести на пътя каруцата си, която се беше преобърнала в малкия поток, който течеше до пътя. Сам, човекът сигурно нямаше да успее.

Димитър наистина не знаеше какво да прави. Искаше да се спре, за да помогне на каруцаря в беда, но искаше и да продължи бързо, за да пристигне на единствената своя среща с Бог, която не можеше да пропусне. Със сърцето си реши.

Димитър се приближи до каруцаря, подпря и той с рамене каруцата, която беше обърната в рова и присъедини усилията си към онези на човека, който му благодари с очи.

Пръхтейки и потейки се, двамата успяха да пренесат на пътя колелата на каруцата.

Димитър дори не изслуша благодарностите на каруцаря. Едва каруцата беше отново на пътя, и той потегли бързо към срещата си, към своята среща с Бог.

Но когато, уморен и задъхан, пристигна на определеното място за срещата, Бог го нямаше. Може би уморен да чака, си беше тръгнал.

Със сърце разкъсано от разочарованието, Димитър приседна, плачейки встрани от пътя.

След малко премина оттам каруцарят който, виждайки го толкова смазан, спря, седна близо до него, погледна го с очи, изпълнени с приятелско разбиране, взе от дисагите един хляб, раздели го на две и му подаде половината, промълвявайки: „Димитре!”

Със смутена душа, Димитър разбра. Прегърна човека, плачейки от радост: „Боже мой, това беше Ти! Ти беше дошъл да ме срещнеш.”

*Бог идва да Го посрещаме всеки ден по хиляди различни начини.
Сестра Терезита*

Да се облечем в Христос

“Облечете се в Господ Исус Христос и не се грижете за страстите на плътта” (Рим 13,14).

Кой е казал тези думи и към кого са отправени?

Написал ги е апостол Павел на римляните, завършвайки своето насърчение към тях, в което използва образите на деня и нощта, приложени към християнския живот. Твърди, че настоящето е като вече напредналата нощ, а денят, този на окончателното спасение, е много близо.

Затова настоящият час е часът за нашето събуждане, когато отхвърляме делата на мрака - греха - и се обличаме с одеждите на светлината - доброто.

За Павел, да се облечем в доброто, “да вършим добро”, е синоним на това да се облечем в Исус Христос, в неговото поведение.

Както след нощта, ставайки сутрин, трябва да облечем дреха, подходяща за живота и дейността ни през деня, така в зората на деня на нашето спасение, трябва “да се облечем в Христос”.

“Облечете се в Господ Исус Христос...”

Кой ни е дал възможност за това?

Кръщението ни е преобразило в Него (Гал 3,27). И, може би, изразът “да се облечем” намеква и за употребата на израза да облечем, както при кръщението, нова дреха, символ на “новия живот”, който християнинът приема, дреха, която трябва да пазим до края на живота си.

“Облечете се в Христос” обаче за Павел означава много повече: с акта на кръщението се обличаме без друго в личността на Исус (в смисъл, че присъединявайки се към Него, умрял и възкръснал, ние сме умрели и възкръснали с Него, т.е. мъртви за греха и участници в един нов живот, превърнат в реалност от Него, Възкръсналия, но този живот ние можем да изгубим заради греха.

Заради това трябва да останем толкова вярващи, колкото сме станали с кръщението и да живеем решително, според критериите на едно ново съществуване, в което сме били поставени. И това е толкова по-необходимо, колкото повече

този живот израства в нас, докато достигне до пълно подобие на Христос.

Да се облечем в Христос изисква преди всичко да не следваме онова, което противостои на Духа на Христос, т.е. да не следваме плътта (дума, взета тук в лошия смисъл) и нейните склонности.

Павел предварително е дал списък с безпорядъчностите на един живот, живян според потребностите на плътта: крайностите в яденето и пиенето, нечистотата и безнравствеността, разприте и завистта, всички прояви на егоизма, защото който живее според нуждите на плътта, мисли само за себе си, за собственото си удобство и задоволяване.

Християнинът трябва да изостави всичко това и да води живот, подобен на Христовия, според Неговия Дух, чийто плод е да обичаш да даряваш себе си, да служиш на Бога и братята.

Как практически да живеем добре тези думи?

Как да се облечем в Христос?

Трябва смело да отстояваме нашия избор. И да го обновяваме често, всеки път, така, като че ли е за първи път.

Да живеем като Христос, т.е.: да обичаме!

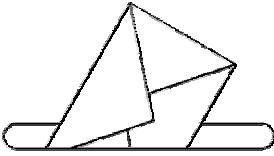
Тогаваш думите на Павел могат да станат определящи за нашия живот, както са били за този на Августин. Той, четейки ги, се е почувствал обзет от светлина, сякаш от сигурност, която е разпръснала неговите последни съмнения и колебания да промени коренно живота си, като тръгне по пътя на светостта (Изповедите 8,12).

Ако оставим сърцето си да бъде обзето от любовта, която идва от Духа, ще угаснат в нас обърканите желаниа, няма да има място за егоизма.

Не са нужни големи дела. Достатъчно е всяко от тези, които правим, да бъде пропито и одухотворено от истинската любов, която има своя корен в Христос.

Като постъпваме така, допринасяме за очистването на нас самите и на заобикалящата ни общност от многобройните зарази на егоизма, който разделя и разрушава, и за създаването на една цивилизация на любовта, обединяваща хората с Отец и помежду им, онази любов, в която те реализират своето най-дълбоко достойнство.

Киара Лубик

Юбилей

събота 10 октомври от 15.30

В енорийската зала, с участието на религиозни и граждански лица, **“поглед към миналото”**. Поканени са Н.В.П. Неофит - Русенски Митрополит, монс. Януш Болонек - Папски Нунций, монс. Петко Христов - Никополския Епископ, г-н Божидар Йотов - кмет на гр.Русе, г-н Пламен Стоилов областен управител, посланиците в България на държавите Австрия, Унгария, Франция и Италия, близки на арх. Валентино Делл'Антонио и Валентино Соммавилла и делегация от община Моена (Италия)

неделя 11 октомври от 10.00ч

Светата Евхаристия ръководена от Папския Нунций, монс. Януш Болонек , за откриването на юбилейната година.

събота 17 октомври от 11.00

Светата Евхаристия за храмовия празник “Св. Павел от Кръста” ръководена от Никополския Епископ, монс. Петко Христов и проповед от Архиепископа на Букурещ, монс. Йоан Робу.

събота 17 октомври от 15.30

Рецитал в зала Русе “Твърди във вярата, милосърдни в прошката, единни в любовта”.